

Янгол (сучасний переказ)

Ганс Крістіан Андерсен

Переказ Віти Левицької

Коли помирає добре дитя, янгол Господній сходить із небес, бере дитину за ручки, розгортає свої білосніжні крила і летить разом із дитиною повз усі місця, які вона любила під час свого життя. Потім вони збирають великий букет квітів і несуть його разом до Всевишнього, адже квіти на небесах можуть розквітнути ще краще, ніж на землі. І Всевишній пригортає квіти до Свого серця, а цілує лиш одну квітку, яку вподобав найбільше. Тоді обрана квітка отримує голос і починає співати — приєднується до хору, що славить Господа.

Це все розповів янгол Господній, коли ніс померлу дитину на небеса, і дитина слухала розповідь, наче уві сні. Вони вже проминули всі добре знані місцини, де малюк зазвичай бавився, й побували у пишних садках, де буйно квітнули чудові квіти.

— Які ж квіти нам обрати, щоб узяти із собою на небеса і посадити там? — запитав янгол.

Поблизу ріс витончений, пречудовий трояндовий кущ, проте чиясь зла рука зламала стебло, й тепер бутони, що майже розпустились, зав'яли й засохли, звисаючи з розлогих пагонів.

— Бідолашний трояндовий кущ! — промовила дитина. — Давай заберемо його із собою на небеса, хай квітне там у садку Господа.

Янгол узяв трояндовий кущ, а потім зібрав ще й цілий букет чудових квітів, не забув і про скромні зозулині черевички та кілька стебел жовтцю.

— Ми зібрали вже багато квітів, — промовило дитя. Але янгол похитав головою.

Уже споночіло, й у великому місті запанувала тиша. Янгол ширяв понад вузькими вуличками, де громадились великі купи соломи, попелу й сміття з будинків тих людей, що переїжджали. Повсюди валялись уламки тарілок, шматки штукатурки, шмаття, старі капелюхи й інший непотріб, що зовсім не тішив око. Посеред цього безладу янгол вказав на шматки розбитого горщика для квітів і грудку землі, що випала з нього. Земля трималася купи завдяки корінцям засохлої польової квітки.

— Ми заберемо її з собою, — мовив янгол. — Я розповім тобі, чому саме її.

І поки вони летіли, янгол розповів таку історію:

— Унизу, на цій самій вузьенькій вулиці, в підвалі жив бідний хворий хлопчик. Він змалку був калікою, і навіть у ті дні, коли почувався найкраще, був спроможний хіба що пройти кімнатою — зробити один чи два кроки на милицях, не більше. Подеколи в літні дні сонячні промені падали на підлогу підвалу, де він мешкав, — ненадовго, всього на півгодини. Хворий хлопчик любляв сидіти на цій сонячній плямі, гріючись у променях і спостерігаючи, як струменіє червона кров його тонкими пальцями, — для цього він підносив їх до обличчя. Це було в нього замість прогулянок. Він не знав про зелені ліси, що бувають весною, поки хлопчина, який жив по сусідству, не приніс йому

зелену гілочку бука. Хворий хлопчик підносив гілочку до очей і уявляв, ніби він гуляє в буковому лісі, а довкола щебечуть птахи й світить сонечко. Одного весняного дня сусідський хлопчина приніс йому кілька польових квітів, й одна з них і досі мала корінець. Тож хворий хлопчик обережно посадив квітку до горщика і поставив її на підвіконня біля свого ліжка. Певно, рослинку посадили під щасливою зорею, адже вона прийнялась, випустила свіжі пагони й розквітала кожного року. Для хворого хлопчика вона заміняла цілий квітник і була його маленьким скарбом. Він поливав рослинку, доглядав за нею і дбав, щоб до неї доходив кожен промінець, який промикався до підвалу. Квітка з'являлась навіть у його снах — вона цвіла для нього, для нього випромінювала пахощі, була втіхою для його очей. Хлопчик згадав про квітку навіть у смертну годину, коли його покликав до себе Господь. Він уже пробув один рік на небесах. За цей час квітка стояла на вікні, засохла й забута всіма, аж її викинули надвір із мотлохом, якого позбуваються під час переїздів. Ось чому цю бідолашну квітку ми musiли додати до свого букета — за життя вона принесла більше радості, ніж найпрекрасніша рослина в саду королеви.

— А звідки ти все це знаєш? — поцікавилась дитина, яку янгол ніс на небеса.

— Знаю, — відповів янгол, — бо я сам був тим бідолашним хворим хлопчиком, який шкандибав на милицях. Свою квіточку я добре знаю.

Тоді дитина розплющила свої очі, щоб подивитись на сяюче від щастя обличчя янгола, і в цю мить відчула, що потрапила на небеса, де всі сповнені радості й втіхи. Господь обійняв померле дитя і дав йому крила. Тепер дитина могла літати з янголами. Потім Усевишній пригорнув до серця квіти. Але поцілував Він лише засохлу польову квітку, і вона отримала голос. Квітка приєдналась до пісні янголів, що оточували престол — хтось був ближче, хтось віддалік, проте всі однаково щасливі. Усі голоси з'єднались у славетному хорі — співало й добре дитя, яке знайшло щастя, й убога польова квітка, що раніше лежала засохлою бадилінкою на купі сміття.